

## Arrest

nr. 346 898 van 20 mei 2026  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN  
Britselei 47-49/5  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 23 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 januari 2026 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 oktober 2023 een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van de Richtlijn 2001/55/EG.

1.2. Hij werd diezelfde dag in het bezit gesteld van een attest tijdelijke bescherming. Op 6 maart 2024 werd hem een A-kaart afgeleverd, geldig tot 4 maart 2026.

1.3. Op 14 augustus 2024 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar wegens opzettelijke slagen aan zijn echtgenote, zijn twee minderjarige kinderen en een politieagent, en wegens weerspanningheid zonder wapens.

1.4. Op 14 oktober 2025 stelde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie verzoeker bij aangetekend schrijven in kennis van het voornemen om zijn verblijf te beëindigen. Verzoeker werd

uitgenodigd om alle relevante elementen aan te brengen overeenkomstig artikel 62 § 1, van de vreemdelingenwet. Hij gaf hieraan geen gevolg.

1.5. Op 2 januari 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt uiteengezet:

***“BESLISSING TOT BEËNDIGING VAN HET VERBLIJF***

*Mevrouw/Mijnheer*

*naam : H.  
voornaam : I.  
geboortedatum : (...)1984  
geboorteplaats: (...)  
nationaliteit : Oekraïne*

*Krachtens 57/32, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:*

*Op 19/10/2023 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.*

*In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° (...) – geldig van 20/09/2019 tot 20/09/2029), uw Roemeens verblijfstitel afgeleverd in het kader van de tijdelijke bescherming (N° (...) – afgeleverd op 26/07/2023) en uw Oekraïens intern paspoort (N° (...))*

*Op 19/10/2023 werd u in het bezit gesteld van een attest tijdelijke bescherming en bijgevolg gemachtigd tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Op 06/03/2025 werd u in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 04/03/2026.*

*Op 14/08/2024 werd u door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens opzettelijke slagen aan uw kinderen, aan een agent, aan uw echtgenote en wegens weerspannigheid zonder wapens.*

*Artikel 57/32, § 1, 4°, van de wet stelt dat de minister of zijn gemachtigde naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk kan weigeren of kan beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid indien er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.*

*Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.*

*Op 14/10/2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf geen gevolg aan dit schrijven en u heeft derhalve geweigerd uw medewerking te verlenen aan de heroverweging van uw verblijfsrecht.*

*DVZ kan derhalve enkel rekening houden met alle actueel in uw dossier aanwezige informatie.*

*Uit uw administratief dossier kan niet blijken dat u enige poging tot integratie in de Belgische samenleving heeft ondernomen.*

*Nergens blijkt dat u tewerkgesteld bent, dat u inspanningen heeft geleverd met het oog op het aanleren van de taal, dat u opleidingen heeft gevolgd of dat u een inburgeringstraject zou hebben gevolgd. Bijgevolg kan u het geenszins aannemelijk maken dat u op heden banden met de Belgische samenleving heeft opgebouwd die het nemen van deze beslissing zouden verhinderen. Dienaangaande wijst DVZ erop dat u het merendeel*

van uw leven in het herkomstland heeft doorgebracht en dat u het niet weet aan te tonen dat uw banden met België hechter zouden zijn, dan uw banden met uw herkomstland.

Bovendien wijst DVZ erop dat zelfs in het geval dat u bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat u in België definitief werd veroordeeld tot feiten van de openbare orde, namelijk opzettelijke slagen aan uw kinderen, aan een agent, aan uw echtgenote en wegens weerspanningheid zonder wapens.

Op 14/08/2024 werd u door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens opzettelijke slagen aan uw kinderen, aan een agent, aan uw echtgenote en wegens weerspanningheid zonder wapens. Uit het vonnis blijkt dat u uw twee minderjarige kinderen en echtgenote meermaals slagen en verwondingen heeft toegebracht. Bovendien heeft u, bij uw arrestatie naar aanleiding van het geweld tegen uw partner, de tussenkomende politieagent geschopt en bij uw overbrenging naar de politiecél getracht een inspecteur een kopstoot toe te dienen. DVZ dient derhalve vast te stellen dat u geen respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Deze feiten tonen bovendien aan dat u een agressieve en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid heeft. Dat u dergelijke feiten pleegt, ten aanzien van uw echtgenote en uw minderjarige kinderen, wijst op een ernstige normvervalsing en een agressieproblematiek. DVZ kan op grond van deze vaststellingen niet anders dan oordelen dat u een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

In haar vonnis stelde de rechtbank: Geweld is onaanvaardbaar. Het gebruik van geweld houdt een onmiddellijke aantasting in van de fysieke integriteit van het slachtoffer en brengt angstgevoelens teweeg bij wie rechtstreeks betrokken is, en een onveiligheidsgevoel voor de maatschappij in het geheel. Geweld binnen een gezinscontext zorgt er bovendien voor dat het slachtoffer geen rust vindt en zet een complexe dynamiek in gang. Fysiek geweld door een vader aan zijn kinderen creëert ook een situatie waarbij de kinderen in een loyaleitsconflict worden geplaatst en tot de moeilijke keuze gebracht worden ofwel naar buiten te komen met de gevaarlijke gezinssituatie waar ze in leven ofwel te zwijgen uit liefde en respect voor een ouder, en hun eigen integriteit deels op te geven.

Indien u dus bijkomende elementen van integratie heeft opgebouwd in de Belgische samenleving, wijst DVZ erop dat deze geen afbreuk doen aan de feiten van openbare orde die u gepleegd heeft en het gevaar dat van u uitgaat voor de openbare orde. Omwille van ernstige redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 57/32, § 1, 4°, van de wet een einde gemaakt aan uw verblijf.

Bij het nemen van deze beslissing houdt DVZ eveneens rekening met uw gezins- en familielevens. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen blijkt dat uw echtgenote en uw twee minderjarige kinderen in België zouden verblijven. DVZ merkt echter op dat deze het slachtoffer werden van uw gewelddadig karakter. U heeft uw echtgenote en uw kinderen immers meermaals verwondingen toegebracht. U kan de aanwezigheid van uw echtgenote en uw kinderen dan ook bezwaarlijk gebruiken als element om uw verblijfsrecht niet te beëindigen. Bovendien wijst DVZ erop dat deze beslissing enkel uw verblijfsrecht beëindigt. Uw echtgenote en uw kinderen genieten nog steeds verblijfsrecht in België en uw kinderen kunnen dan ook verder in België naar school. DVZ wijst erop dat de eventuele negatieve gevolgen die met deze beslissing gepaard gaan, geheel het gevolg zijn van uw eigen persoonlijk handelen waarvoor u de gehele verantwoordelijkheid draagt. U heeft immers ernstige feiten van openbare orde gepleegd waarvan net uw gezinsleden het slachtoffer werden.

Bovendien wijzen we erop dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familielevens mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het gevaar dat u vormt voor de openbare orde wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Tot slot merken we op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Derhalve vormt deze beslissing geen schending van artikel 8 EVRM.

Wat uw medische situatie betreft, herhaalt de DVZ dat u geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging in het kader van het hoorrecht. DVZ kan derhalve enkel voortgaan op alle actueel in uw dossier aanwezige elementen. Uw administratief dossier bevat geen actuele medische informatie. Derhalve zijn er op heden geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissing en maakt u een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Omwille van redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 57/32, § 1, 4°, van de wet een einde gemaakt aan uw verblijf."

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

### *“2.3 Derde Middel*

*Overeenkomstig artikel 57/32, §1, van de Vreemdelingenwet is de commissaris generaal bevoegd om de tijdelijke bescherming uit te sluiten.*

*Art. 57/32 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:*

*“De minister of zijn gemachtigde kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten en naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk weigeren of beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid, in één van de volgende gevallen:*

*1°*

*indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan in de zin van de internationale overeenkomsten die België binden;*

*2°*

*indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd buiten het Belgisch grondgebied alvorens er toegelaten te zijn geweest als vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet.*

*De ernst van de verwachte vervolging wordt afgewogen tegen de aard van het misdrijf waarvan de betrokkene wordt verdacht. Bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een vermeend politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden. Dit geldt zowel voor de deelnemers aan het misdrijf als voor de aanstichters;*

*3°*

*indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doeleinden en de beginselen van de Verenigde Naties;*

*4°*

*indien er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.”*

*De beslissing tot uitsluiting is uitsluitend gegrond op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en wordt genomen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.*

*De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd*

*Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 57/32, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat in casu de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.*

*Het is reeds vastgesteld in vorige arrest door Uw Raad dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: “Artikel 14.4, b)*

van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”.

Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.” (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, Parl.St. Kamer, DOC 54, 1197/003, 18-19). Dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ niet voorbehouden is tot terroristische misdrijven blijkt bovendien uit het gegeven dat het amendement dat er toe strekte de werkingssfeer van dit begrip af te bakenen tot de in Boek II, Titel 1ter van het Strafwetboek bedoelde terroristische misdrijven waarin verwezen werd (Parl.St. Kamer, DOC 54, 1197/003, 24 en 27).

Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’. Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen.

Er dient echter een duidelijke link te zijn met het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Verzoeker werd veroordeeld voor slagen en verwondingen aan zijn kinderen, partner en de politiediensten tot een gevangenisstraf van één jaar.

Verzoeker heeft in het kader van de veroordeling intensieve (familie)therapie gevolgd. Hier dient rekening mee gehouden te worden.

Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, deze ernstig bestraft werden, dient er rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, besloten te worden dat de door de verzoekende partij gestelde daden, waarvoor hij definitief werd veroordeeld niet kunnen worden gekwalificeerd als redenen voor de uitsluiting van de tijdelijke bescherming.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

3.2.1. In zijn derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 57/32 § 1, van de vreemdelingenwet. Hij betwist dat de feiten waarvoor hij definitief werd veroordeeld kunnen worden gekwalificeerd als een “bijzonder ernstig misdrijf” in de zin van die bepaling. Hij wijst onder meer op de aard en omstandigheden van de feiten, op de werkelijk geleden schade en op de opgelegde straf.

3.2.2. Artikel 57/32 § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten en naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk weigeren of beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid, in één van de volgende gevallen:*

*(...)*

*4° indien er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.”*

Het tweede lid bepaalt:

*“De beslissing tot uitsluiting is uitsluitend gegrond op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en wordt genomen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.”*

Artikel 57/32 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 28 van de Richtlijn 2001/55/EG en moet richtlijnconform worden uitgelegd, met inachtneming van de uitlegging die het Hof van Justitie aan de gelijkkluidende begrippen van het Unierecht heeft gegeven.

3.2.3. De toepassing van artikel 57/32 § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet vereist dat aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf én een bedreiging voor de openbare orde. Het bestaan van de ene voorwaarde toont niet automatisch het bestaan van de andere aan.

3.2.4. Het begrip "*bijzonder ernstig misdrijf*" wordt noch in artikel 57/32 van de vreemdelingenwet, noch in artikel 28 van de Richtlijn 2001/55/EG gedefinieerd. Aangezien de bewoordingen voor hun betekenis en draagwijdte niet uitdrukkelijk verwijzen naar het recht van de lidstaten, moeten zij in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd.

In zijn arrest van 6 juli 2023, "*Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Bijzonder ernstig misdrijf)*", C-402/22, oordeelde het Hof van Justitie dat een "*bijzonder ernstig misdrijf*" een misdrijf betreft "*dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten*" (punt 48). De uitdrukking wijst op de keuze van de Uniewetgever om een "*bijzonder strenge voorwaarde*" te stellen, te weten een definitieve veroordeling voor een "*uiterst ernstig misdrijf, dat wil zeggen een zwaarder misdrijf*" dan de misdrijven die de toepassing van andere uitsluitingsgronden zouden kunnen rechtvaardigen (punt 35).

Bij de beoordeling van de ernst zijn de aard en hoogte van de op het misdrijf gestelde straf, en *a fortiori* van de daadwerkelijk opgelegde straf, van essentieel belang (punt 41). Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een "*bijzonder ernstig misdrijf*" (punt 42). Daarnaast moet rekening worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, met eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, met het opzet, met de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade en met de gevolgd strafprocedure (punten 43-44).

3.2.5. Verzoeker werd op 14 augustus 2024 door de correctionele rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens opzettelijke slagen aan zijn echtgenote, zijn twee minderjarige kinderen en een politieagent, en wegens weerspanning zonder wapens.

Het Belgische strafrecht voorziet voor opzettelijke slagen verschillende strafregimes naargelang van de aard en de gevolgen van de feiten. De basisbestrafing in artikel 398 van het Strafwetboek bedraagt acht dagen tot zes maanden gevangenisstraf. Wanneer de feiten worden gepleegd tegen de echtgenoot of bloedverwanten in de nederdalende lijn, voorziet artikel 410 van het Strafwetboek in een verdubbeling van de minimumstraf en een verhoging van de maximumstraf tot een jaar. Voor opzettelijke slagen met ernstigere gevolgen geldt een substantieel zwaarder strafregime: artikel 399 van het Strafwetboek bestraft slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van meer dan vier maanden met twee maanden tot twee jaar gevangenisstraf; artikel 400 van het Strafwetboek bestraft slagen met blijvende ongeschiktheid met opsluiting van twee tot vijf jaar; artikel 401 van het Strafwetboek bestraft slagen met de dood ten gevolge met opsluiting van vijf tot tien jaar. Voor weerspanning zonder wapens voorziet artikel 271 van het Strafwetboek een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden.

De aan verzoeker opgelegde straf van een jaar gevangenisstraf steunt op de toepassing van de artikelen 398 en 410 van het Strafwetboek, dat wil zeggen op de basisbestrafing van opzettelijke slagen verzwaard door de familiale band, zonder toepassing van de zwaardere strafregimes voor opzettelijke slagen met ernstige fysieke gevolgen.

3.2.6. Het beoordelingscriterium uit punt 42 van het arrest C-402/22 vereist dat de opgelegde straf "*in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar*" is. Die toets gebeurt niet binnen het specifieke strafrechtelijk regime van toepassing op de feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld, maar in het licht van het globale stelsel van strafrechtelijke straffen dat het Belgische strafrecht voorziet. In dat stelsel kent de wetgever aanzienlijk zwaardere straffen toe aan de misdrijven die als de meest ingrijpende aantasting van de rechtsorde worden beschouwd: doodslag wordt bestraft met opsluiting van twintig tot dertig jaar, verkrachting met opsluiting van tien tot vijftien jaar, en diefstal met geweld of bedreiging met opsluiting van vijf tot tien jaar.

Een gevangenisstraf van een jaar bevindt zich in het globale Belgische strafrechtelijk spectrum aan het lage einde van het criminele strafregime. Zij kan niet worden beschouwd als "*bijzonder zwaar*" in de zin van punt 42 van het arrest C-402/22.

3.2.7. De aard van de feiten en de overige beoordelingscriteria leiden niet tot een ander oordeel. Opzettelijke slagen aan gezinsleden en weerspanning jegens politieambtenaren zijn ontegensprekelijk ernstige feiten en de rechtbank heeft dit in haar vonnis terecht onderstreept. Naar Belgisch strafrecht behoren zij echter niet tot de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten. De feiten werden opzettelijk gepleegd, doch de verzwarende omstandigheid van de familiale relatie is reeds verwerkt in de toepassing van artikel 410 van het Strafwetboek en in de daaruit voortvloeiende strafmaat. De voor de bestraffing

gevolgde procedure betreft een gewone correctionele procedure, zonder bijzondere kenmerken die op uitzonderlijke ernst zouden wijzen.

3.2.8. Uit het voorgaande volgt dat de feiten waarvoor verzoeker definitief werd veroordeeld geen "*bijzonder ernstig misdrijf*" uitmaken in de zin van artikel 57/32 § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. De eerste cumulatieve voorwaarde voor de toepassing van die bepaling is niet vervuld. De bestreden beslissing kan op die grondslag niet stand houden. Of verzoeker een actuele bedreiging voor de openbare orde uitmaakt — de tweede cumulatieve voorwaarde — hoeft niet meer te worden onderzocht.

3.2.9. De argumentatie van verweerder in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De nota beperkt zich tot het tweede element van artikel 57/32 § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet en behandelt de eerste voorwaarde niet. De stelling dat agressie tegen "*gezinsleden wel degelijk als bijzonder ernstig moet worden beschouwd*" vereenzelvigt ernst met uitzonderlijke ernst en beantwoordt niet aan de maatstaf zoals door het Hof van Justitie omschreven. De argumenten betreffende een eventuele familietherapie en het niet-respons op het hoorrecht zijn voor de beoordeling van de eerste voorwaarde niet pertinent.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot beëindiging van het verblijf van 2 januari 2026 wordt vernietigd.

#### Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

#### Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT